

nu at være komne i en saadan Orden, som Statskassen kan være tjent med. Jeg skal ikke længe dvæle ved, hvad den ærede Minister fremdrog om de 15 Punkter, der ikke ere besvarede, men jeg mener at kunne opfatte hans Udtalelser saaledes, at han nu vil være Folketingets Udvalg behjælpelig med ogsaa i Landstinget at faa vedtaget denne Indstilling, at disse Punkter ville blive at behandle af Statsrevisorerne for det næste Regnskabsaar. Sagen er vel ved en eller anden uheldig Fremgangsmaade i sig selv bleven ekseptionel. Og at Folketinget ikke ønsker for en saa stor Del af Paragraffens Vedkommende at gøre Revisionsarbejdet eller træde i Revisionens Sted, vil den højtærede Minister som gammel Revisionsudvalgsordfører sikkert billige. Jeg glæder mig til, at den højtærede Minister i Landstinget vil lette Gennemførelsen af denne Foranstaltning; thi ellers ville de opgivne Oplysninger være ubenyttede, eftersom en Revision af et enkelt Ting ikke er tilstrækkelig. Jeg skal indskrænke mig hertil og indstille Udvalgsflertallets Indstilling til Tingets Godkendelse.

Konseilspræsidenten og Finansministeren (Hørring): Det er kun en kort Bemærkning, jeg vil tillade mig over for den ærede Ordfører med Hensyn til Spørgsmaalet om ministerielle Kontorudgifter. Det synes nemlig, som om den ærede Ordfører vilde lægge megen Vægt paa Distinktionen mellem de almindelige og ualmindelige Udgifter, saaledes at de ualmindelige Udgifter skulde falde helt uden for den paa-gældende Konto, men saaledes er Forholdet ikke. Kontoen hedder „ministerielle og Kontorudgifter“ og deles for Landbrugsministeriets og Indenrigsministeriets Vedkommende saa igen i to Underkonti, nemlig Kontorudgifter og almindelige Udgifter. For de andre Ministerier findes kun Fælleskontoen. Distinktionen her er altsaa den, at Kontorudgifterne ere de særlige Udgifter til Papir og al den Slags, som kan opregnes til Brug i Kontorerne, medens de almindelige Udgifter til Forskel derfra rumme, hvad der i al Almindelighed kan siges at vedrøre Ministeriets Forretningsgang, uden at det kan henføres under det specielle Begreb: Kontorudgifter. Det er Distinktionen, og i denne Forstand kan man meget vel henføre ogsaa Rejser af Funktionærer under de almindelige Udgifter. Naar den ærede Ordfører særlig fremdrog Direktøren for statistisk Bureaus Rejse til Kongres, skal jeg sige, at det er en almindelig Udgift, den vil gentage sig

med visse Mellemrum; det er der ingen Tvivl om; der er ikke noget som helst ualmindeligt ved den. Det, jeg tror maa være afgørende, er nemlig Postens Karakter i det hele. Vedkommende Minister maa staa med en vis Myndighed til at bruge denne Konto til almindelige Udgifter, men naturligvis ogsaa med Overbevisning om, at han staaer til Ansvar for hver Udgift, han afholder paa denne Konto, og maa være forberedt paa den Kritik, der ved hver Post kan fremkomme ved Statsrevisionen og saaledes blive Genstand for Rigsdagens Bedømmelse. Men nærmere tror jeg ikke, man kan komme, og jeg tror heller ikke, man skal forsøge at begrænse disse Konti nærmere, fordi man derved i Virkeligheden vil indskrænke Ministerens Raadighed over den paa en saadan Maade, at det gaar ud over Ministeriets Arbejde. Det er dog til syvende og sidst det, det kommer an paa, at man i Ministeriet er i Stand til at arbejde baade hurtigt og intensivt, og det er netop til dette Formaalets Fremme, man ogsaa maa have nogen Raadighed over Penge. Man kan ikke udrette noget uden Penge, mine Herrer, det vide de alle sammen.

Ordføreren (Oscar Hansen): Jeg tror ogsaa, at den højtærede Konseilspræsident vil faa fuldstændig Tilslutning fra Rigsdagens Side heri. Jeg tror ikke, der er nogen, der ønsker, at der skal lægges nogen som helst Hemsko paa Arbejdsdygtigheden eller den Maade, hvorpaa Arbejdet skal foregaa i Administrationen. Jeg tror dog, at den ærede Konseilspræsident tog en lille Smule urigtigt paa Sagen ved at paaberaabe sig dette Ansvar for Ministeren som en Grund til ikke at søge Efterbevilling i Tide og saaledes ogsaa her paa dette Punkt. Ministerens Ansvar for forberedende Arbejder, der nødvendiggøres, vil naturligvis være stort, men det Ansvar, Ministeren paatager sig ved at lade foretage Udgifter til forberedende Arbejder, som ere gavnlige, og som maa gøres, er et Ansvar, Rigsdagen kun vil være Ministeren taknemmelig for, at han paatager sig. Hele denne Indstilling af Statsrevisorerne og de tilsvarende Udtalelser af Udvalget dreje sig om den rent regnskabsmæssige Side ved Sagen, og rent regnskabsmæssigt set maa jeg sige, at det undrer mig at høre, at en Rejsendgift til en Kongres eller Udarbejdelsen af et Skatterefterslag eller lignende skulde være en almindelig Udgift. Jeg fører ikke privat Regnskab, men jeg kunde have Lyst til at se et privat Regn-